

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Σάββατο Ἀθήνα, 8 Μάη 1921

ΑΡΙΘ. 735 (ΦΥΛ. 19)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ: Πορτραίτο.
ΨΥΧΑΡΗΣ: «Τὰ δύο τριαντάφυλλα τοῦ Χάρου»
(τέλος).
ΑΛΗΣ, ΠΑΛΛΗΣ: Μπροστάς (συνέχεια).
Τ. ΜΑΛΛΗΣ: Ἐξύψωση.
ΠΑΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ: Ὁ κληρωτός.
ΠΑΝΟΣ Α. ΤΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ: Κύμα, φῶς καὶ μα-
ϊστράλι.
ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΣ: Ἐλειπες.
ΣΜΥΡΝΙΟΣ: Ὁ «Νουμάς» στὴ Σμύρνη.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ: Μελαγχολία.
Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.
ΓΙΩΓΚΟΣ ΗΛΙΔΗΣ: Κριτικά σημειώματα: Ὁ
Πατέρας.
ΗΛΕΚΟΣ ΔΡΑΚΟΣ: Μιά νύχτα θλιβερή.
ΠΙΚΡΑΓΚΗΣ: Ἐπιγράμματα.
ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ: Νεοελληνικὴ φι-
λολογία.—Ξένη φιλολογία.—Ἡ Κοινὴ Γνώμη.
Τι γράφουν οἱ ἄλλοι.—Νέα βιβλία.—Βαρβα-
ροπάσο.—Χωρὶς γραμματόσημο.

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Κάτω ἀπὸ τὸ βελούδινο πλατύγυρο καπέλλο,
βαθὺ γαλάζιο, ἀπλούμιστο, κι ἀπλὰ χαριτωμένο, —
μὲ τὰ μαλλιά τὰ φιδωτά, τὸ πρόσωπό σου θέλω
βαθιά μου νὰ δνειρεύομαι, γλυκὰ ζωντανεμένο,
σὰν τὴν ἀξέχαστη βραδιά, μέσα στὰ πλούσια φῶτα,
ὦ ἐσύ — ποὺ καρδιοσύντριψες τὰ νιάτα μου τὰ πρῶτα.

Σιμά μου ἀέρινη ἔγερνες, κι ἀπάνω σου περνοῦσε
σὰν παραμάντεμα βαρὺ, τοῦ ἀγνώστου ἢ μαύρου δίψα.
Κάθε νευρὸ χορεύοντας, τὴν ἡδονὴν ζητοῦσε
πέρα ἀπ' τῆς ὕλης τὴ σκλαβιά κι ἀπ' τῆς καρδιάς τὴ λείψα.
Κ' εἴταν γιὰ μέ, πρώτη φορά, ποὺ γεύτηκα καὶ δρῆκα,
ὦ ἐσύ — στὴ γλώσσα ἐφτάβαθα τοῦ πόνου μου τὴ γλύκα.

Τὸ μέτωπό σου, ὁ οὐρανὸς μὲς στῆς αὐγῆς τὴν ὥρα.
Ἡ εἰδὴ σου, ὀρθή, περήφανη, τὰ ρόδα ν' ἀνασαινεῖ.
Τὰ φρύδια σου ἀσυγνέφιστα, μακριὰ ἀπὸ κάθε μπόρα,
κι ὅμως τὰ μάτια ἐντὸς πικρὰ, σὰν κάτι νὰ πεθαίνει....
Μὰ ἡ τρέλα τῆς ἀνατολῆς, τὸ λάγνεμα τῆς δύσης
ὦ ἐσύ — χαμόγελο ἔτρεμες νὰ λάμψεις καὶ νὰ σήσεις.

Ἡ δύναμη τῆς ὕψης σου : ζωὴ, κι ἀντάμα χάρος.
Ἐδῶ γιὰ τὴ θυσία πιστὴ, καὶ κεῖθε ἀναγέλαστρα.
Κόσμος, ἀλήθεια καὶ χαρὰ, φόβος, ἐλπίδα, θάρος,
ἓνα μυστήριον κ' ἓνα φῶς, ἀπὸ τὸν ἄδην ὡς τ' ἄστρα.
Κι ὅλα, μὲ τὴν εἰρωνικὴ σου ἀνάλαφρη σφραγίδα,
ὦ ἐσύ — γελοῦμενε ὡκεανὲ στὴ μαύρῃ καταιγίδα.

Γύρω ἀπὸ τὴν περίπλοκην, ἀξεδιάλυτη μορφήν σου,
τὸ πάθος μου ἦρθε σύνθετο, μὲ φλόγα καὶ μαράζι....
Μὰ ἡ τελωμένη σου ὁμορφιά, πνοὴ τοῦ παραδείσου,
γαλήνεψε τῆς τρικυμῆς ψυχῆς μου τὸ μπουγάζι.
Καὶ στάθηκες ἀγνάντια μου, μὲ σάρκα καὶ μὲ πνεῦμα,
ὦ ἐσύ — ποὺ σὲ πλημμύρισα μὲ τῆς καρδιάς μου τὸ αἶμα.

Κάτω ἀπὸ τὸ βελούδινο πλατύγυρο καπέλλο,
Στιγμὴ κ' Αἰωνιότητα στὴ θεία σου σμίξαν χάρη.
Κι ἂν ἄλλοι δὲ σὲ κρότησαν μὲ τ' ἀπαλὸ πινέλλο,
κι ἂν ἡ γραμμὴ σου εἴν' ἀγνωρὴ στὴν πέτρ' ἀπ' τὸ σμύλαρι,
μὰ μὲ τὸν ἄντρα στίχο μου μ' ἔρριξαν μπρὸς σου οἱ μοῖρες,
κι ὠμμένα, — ἐσύ τοῦ λυγισμοῦ τὴν παρθενιά μου πήρες....